saada ja ära löppetada; aga hobune komistas, üppates ühe mäe pealt teise peale ja kukkus nönda rängaste mägede keſk kohta, nii et jalad süga-wasse maa sisse wausiwad ja ka hobuse köht löhki läks. Täis wiha seisis suur söamees oma tru hobuse keha juures ja needis seda kohta nende sönadega ära: „Jää sooks ja pori ehk mäda paigaks kunni maailma otsani ja ole konnade elu asemeks. Inimene pögenegu sinust ja pöörgu oma silmad ära sinust näutumast.“ Mäe juurest alla nähakse weel nüüd seda soopa ja pori kohta, mis Kalewipoea hobuse löhki läinud köhust tõusnud, ja seal lähedal neli kaewandust, mis ta hobuse nelja jala jälleſt tulnud on.

III.

Kui Kalewipoeg tük aega nüüdse Kadrina kihelkonnas elanud, ja kui ennast selle rahwa üle wihastand oli, tahtis ta seda maad ära rikkuda ja kündis selle päraſt põllu maad oma suure hobusega ümber, needis ja tegi seda sooks. Siis laskis ta oma hoost rohu peale sööma ja sidus esimised jalad kinni, et ta mite ära ei jookse ja heitis keſk-hommiku sööma peale puhkama. Ta hobu sai selle aea sees huntideſt kohutud ja taga aetud ja jooksis ära; wautas aga iga hüppa-

misega kammitses jalad maa sisse, misseſt see mäekinkude rida Siimona kihelkonnas tõusnud. Wiimaks sai hobu huntideſt kinni wõetud ja ära murtud. Weri woolas maa peal kaugele laiale ja andis selle maa kohale „Laiwere“ nime. See maa on aga seſt hobuse wereſt seekord nönda rammutud saanud, et see weel nüüdki ilma sõniku rammuta kõige paremat heina saaki annab. Siimonas peab Laiwere kõrwas weel üks „Kobsu“ mägi olema, kus Kalewipoea hobuse kops olla maha jäänud.

IV.

Kalewipoeg oli siis Koiwa jõe ääre tagasi tulnud, kus üks tük harimata maad seisis. Tema wägi oli raud-riide meeste läbi ära rikkutud ja ta elas siin kaladeſt ja wähkideſt ja püüdis neid. Siis tuliwad tema juure kolm raud-riide meeſt ja kutsusiwad teda wälja — nende alla heitma. Tema aga andis neile ühe teotawa wastuse; wõttis esimise kinni ja keerutas teda ümber pää, ja seſt tõusis üks wuhisemine, nönda kui kotkas läbi tuule lendab, ja siis tampis teda kunni rinnuni maa sisse. Ja teist keerutas ta ümber ringi ja seſt sündis kohisemine, nönda kui torm männa latwadega mängib; seda tampis ta koonust saadik maa sisse. Selle peale keerutas ta

Eesti-ma rahwa Kalender 1873, lk. 24